

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

День такий невгамовний, стрімкий,
І спекота виколує очі.
Вечір ловить в долоні зірки
І ховає у пазусі ночі.
Я тримаюсь твого плеча,
Ніби скрипка тужна, заворожена.
Одинокая плаче свіча,
Так рятується серце зморожене.

***

Так буває: і серед літа
Враз накидає снігу, застужить.
І хоч серце тобою зігрите,
За незбагненим чимось затужить.
Зойк душі: «Ой, летять журавлі...»,
Їх ключі серце замикають.
Хто здолав перепони малі,
До великих звикають.

***

Я питаю у дня: Хто ти?
Той, що тішить а чи вбиває?
На цім світі живеться доти,
Доки серце надію має.
Хочу знати, хто ти нині –
Біль мій гіркий, а чи розрада?
Доки гинуть люди безвинні,
На цім світі принижена Правда.
Я не знаю, яку маску
Ти приміряєш завтра, днино,
Хай там що, Ти притримай ласку,
Обніми всесвіт ніжно - дитинно.

***

Пам'яті Анатолія Васильовича Полюховича

Двері навстіж... Плаче свічка...
В біль застиглий тихо згорає.
Що за дивна і прикра звичка –
Найдобріших смерть забирає?!
За такими, як Він, тужать,
Сонця менше на промінь стає...
Навіть Небо, як меса відслужить,
Честь і шану таким віддає...

Світлана Сарич

ДІВЧАТА, діти й молодичі
Идуть до лісу, по чорниці.
Й не збирають їх руками,
А збирають гребінками.
Бог дав пальчики і ручки:
Швидкі, вмілі й беручкі.
Але - ні їх здерти,
Нерозумні ми і вперті.
З листям, глицею, шишками,
Тягнуть сміття це мішками.
Люди добрі, що ж ми робим?
Край свій губимо і гробим.
Хіба можна так знущатися
І спокійним залишатися,
І хвалитись, що ми люди,
Що ж то далі з нами буде?
Й того мало, що скрізь ями
Тягнуть в пекло нас всіх прямо.
Так ще й зникне в нас чорниця.
Хіба жити так годиться?
Бог нам дав куточок раю,
Рай наш швидко умирає.
Все скопали, зрили, здерли.
Ми, як люди, таки вмерли.
Де ж наш розум, мудрість, віра, -
Що ми стали гірше звіра.
Тільки гроші лічить вмієм
І весь час чомусь біднієм.
Боже, як на це дивиться?
Дай нам сили зупиниться.
І прости, що низько впали,
І спаси, щоб не пропали.

***

НЕМА мами, нема мами,
Склала руки біля ями.
Що ж то буде, люди милі?
Горе нам не від могили.
Нема мами, нема мами.
Не допоможеш тут словами.
Плачуть гірко діти й внуки,
Не минути їм розлуки.

Вони плачуть і ридують,
Що робити не вгадають.
Пролилися сліз вже ріки,
Бо прощаються навіки.
Прошуміло сліз вже море,
Нема мами – з горя горе.
Всі зібрались, як ніколи,
Болять душі й серце коле.
Мама добра, мама мила,
Вона всіх їх так любила,
І тужила, і чекала,
Й не казала, що плакала.
А вони й не обізвуться,
Раз чи й два на рік зберуться:
- Як ти, мамо? – Добре, діти.
А із серця сум де діти?
- Де так довго, дітки, були?
Чи мене уже забули?
- Ні, мамусю, ви не праві,
У нас бізнес, у нас справи.
Ось мамуся так і жила,
Часто плакала й тужила.
Хай їм, діткам, добре буде,
Серце тугу перебуде.
Й мамі снилось, що торкнулась
Вона неба й не проснулась.
І закрили вже повіки
Чужі люди їй навіки.
Тепер дітям мама мила,
Коли вирита могила.
А Бог чує все і бачить,
Хай простить їм і пробачить.
Ну, а дітям досить нити,
Мам живими тра цінити,
А не в небо виряджати...
Що посієм – будем жати.
В мами вже одна дорога:
Прямо в вічність, аж до Бога.
Віддала ж бо - до кровинки,
Для своєї все дитинки.
Дітям серцем треба жити,
Любить мам і не грішити.
Й рідко плакати біля ями:
«Нема мами, нема мами...»

Петро Касянчик